

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

P-92/2023-53

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sutkinji Andrei Jelenić Pitoski, u parničnoj stvari tužitelja SO.FIN.AR – ZAGREB d.o.o., Zagreb, Slovenska 19, OIB 33627255865, kojeg zastupa punomoćnik Boris Brljačić, odvjetnik u Rijeci, protiv tuženika OTP BANKA HRVATSKA d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, kojeg zastupaju punomoćnici Merima Ibrahimović, Ivana Bilić Komparić, Alan Alagić, Goran Veljović i Vladimir Veljović, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Goran Veljović i dr., Pula, Dobrilina 9, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 14. travnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja Borisa Brljačića i punomoćnice tuženika Ivane Bilić Komparić, na ročištu za objavu presude 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Ovrha određena rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Puli-Pola, posl. br. Ovr-5574/17-2 od 17. siječnja 2018., proglašava se nedopuštenom.“

II. Nalaže se tužitelju SO.FIN.AR – ZAGREB d.o.o., Zagreb, da tuženiku OTP BANKA d.d., Split, naknadi parnični trošak u iznosu od 1.625,00 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope Europske središnje banke za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika 16. veljače 2023. podnio tužbu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. U tužbi navodi da je rješenjem Općinskog suda u Puli-Pola, poslovni broj Ovr-5574/17-2 od 17. siječnja 2018., pozivom na odredbe članka 136. i 255. do 259. Ovršnog zakona, određena ovrha na temelju ovršne isprave, i to Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00 zaključenog 29. rujna 2000. između Istarske banke d.d., Pula, Dalmatinova 4, kao pravnog prednika OTP banke d.d. Zadar, Ulica Domovinskog rata 3, društva PNEUSTRade d.o.o., Zagreb, Fallerovo šetalište 22, kao nalogodavca i protivnika osiguranja, te društva SO.FIN.AR.-ZAGREB d.o.o., Zagreb, Slovenska 19, kao fiducijarnog dužnika. Tužitelj navodi da je navedeni ugovor

solemniziran 19. listopada 2000. kod javnog bilježnika Denisa Krajcara iz Pule, pod poslovnim brojem OU-921/00-1, te da je javni bilježnik 20. rujna 2017. na njemu otisnuo potvrdu ovršnosti. Prema navodima tužbe, ovrha je predložena radi ispražnjenja i predaje u posjed nekretnine tužitelja označene kao k.č.br. 878/4 ZGR., upisane u zk. ul. 9831, k.o. Pula, a tužitelju je naložena i naknada ovršnog troška u iznosu od 1.740,00 kn.

1.1. Tužitelj je u tužbi naveo i pravni slijed tuženika. Ističe da je Istarska banka d.d. pripojena Dalmatinskoj banci d.d. sa sjedištem u Zadru, Marka Oreškovića 3/II, MBS 060000531, temeljem Ugovora o pripajanju od 3. svibnja 2002., koji je odobrila Glavna skupština društva preuzimatelja odlukom od 27. lipnja 2002. Nadalje navodi da je Dalmatinska banka d.d. najprije izmijenila tvrtku u Nova banka d.d., a potom u OTP banka Hrvatska d.d., Zadar, Ulica Domovinskog rata 3, OIB 52508873833, koja je pravni sljednik kako Dalmatinske banke d.d., tako i Nove banke d.d., dok se sadašnje sjedište tuženika nalazi u Splitu, Ulica Domovinskog rata 61.

1.2. Tužitelj nadalje navodi da je protiv rješenja o ovrsi podnio žalbu nakon proteka roka 17. studenoga 2020., povodom koje je zaključkom Općinskog suda u Puli-Pola poslovni broj Ovr-5574/2017-56 od 9. siječnja 2023. upućen da u roku od 15 dana pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom iz razloga zbog kojih je izjavio žalbu. U žalbi, a zatim i u tužbi, tužitelj se poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj 74 P-402/16 od 23. listopada 2017., potvrđenu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj 36 PŽ-7455/2017-4 od 6. svibnja 2020., te navodi da je tom odlukom utvrđeno da tuženik, temeljem bankarske garancije od 23. listopada 2000. izdane u korist MICHELIN MAGYAROSZAG KERESKEDELMI KFT, Budimpešta, Mađarska, na zahtjev nalogodavca PNEUSTRAD d.o.o., Fallerovo šetalište 22, Zagreb, za plaćanje uvoza robe u visini 4.000.000,00 ATS, osigurane Ugovorom o izdavanju garancije broj 2139/00 od 29. rujna 2000., ima osnovano pravo potraživanja samo u sveukupnoj visini koju je imao na dan 25. rujna 2001., kada je propustio postupiti po izdanoj bankarskoj garanciji.

1.3. Tužitelj tvrdi da je tuženik, suprotno navedenom pravomoćnom utvrđenju, neosnovano prezentirao navodno dospjelo potraživanje prema izvatku iz poslovnih knjiga na dan 14. lipnja 2017., odnosno sumarno potraživanje iz parničnog postupka vođenog pred Trgovačkim sudom u Rijeci pod poslovnim brojem P-1060/02, dodatno uvećano za zakonske zatezne kamate protivno odredbi članka 27. Zakona o obveznim odnosima, počevši od dana podmirenja korisniku garancije MICHELIN KOZEP-EUROPA KERESKEDELMI RESZVENYTARSASAG, Mađarska, 1087 Budimpešta, Kerepesi ut 17, dana 25. veljače 2013. do izdavanja izvatka iz poslovnih knjiga. Tužitelj ističe da je člankom 2. Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00 krajnji rok dospijeća garancije bio određen do 10. listopada 2001., da tuženik nije postupio unutar roka garancije, zbog čega je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7158/08-3 od 12. prosinca 2012., kojom je preinačena presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1060/02 od 12. lipnja 2008., tuženik obavezan isplatiti korisniku garancije iznos od 197.617,28 EUR s kamatama i trošak parničnog postupka. Prema tužitelju, tuženik ne može u ovom postupku, mimo pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj 74 P-402/16 od 23. listopada 2017., temeljem izvatka poslovnih knjiga od 14. lipnja 2017. utvrđivati glavno potraživanje, kamatu na isto i troškove postupka pred Trgovačkim

sudom u Rijeci. Slijedom toga tužitelj smatra da je ispunjenje tražbine zabranjeno odnosno izmijenjeno i da predmetna ovrha prema sadržaju prijedloga nije dopuštena.

1.4. Slijedom navedenog predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva sadržaja kako slijedi: „Ovrha određena rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Puli-Pola, posl. br. Ovr-5574/17-2 od 17. siječnja 2018., proglašava se nedopuštenom.“, uz dosudu troškova parničnog postupka.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti te osporio sve navode tužitelja osim onih koje je izrijekom priznao. Navodi da je pravomoćnim rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Puli-Pola poslovni broj Ovr-5574/17-2 od 17. siječnja 2018., po prijedlogu tuženika kao ovrhovoditelja protiv tužitelja kao ovršenika, određena ovrha udaljenjem ovršenika i uklanjanjem svih njegovih stvari iz nekretnine k.č.br. 878/4 ZGR., zk. ul. 9831, k.o. Pula, te predajom navedene nekretnine bez osoba i stvari u posjed ovrhovoditelju. Tuženik navodi da je ovrha određena na temelju Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00, zaključenom 29. rujna 2000. između Istarske banke d.d., Pula, Dalmatinova 4, kao pravnog prednika OTP banke d.d., Zadar, Ulica Domovinskog rata 3, društva PNEUSTRATE d.o.o., Zagreb, Fallerovo šetalište 22, kao nalogodavca i protivnika osiguranja, te društva SO.FIN.AR.-ZAGREB d.o.o., Zagreb, Slovenska 19, kao fiducijarnog dužnika, solemniziranog kod javnog bilježnika Denisa Krajcara pod poslovnim brojem OU-921/00-1 dana 19. listopada 2000., koji je postao ovršan potvrdom ovršnosti istog javnog bilježnika od 20. rujna 2017. pod poslovnim brojem OU-823/17.

2.1. Tuženik ističe da je nesporno da je Istarska banka d.d. njegov pravni prednik, a člankom 11. Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00 predviđeno je da ugovor ima snagu ovršne isprave i da ovrhovoditelj na temelju njega može zatražiti prisilnu ovrhu radi predaje u posjed nekretnine iz članka 10. ugovora, odnosno k.č.br. 878/4 ZGR., zk. ul. 9831, k.o. Pula. Tuženik navodi da tužitelj, iako zahtijeva proglašenje nedopuštenom ovrhe određene radi predaje nekretnine u posjed, i sam u tužbi potvrđuje da postoji dugovanje prema tuženiku s osnove predmetnog ugovora, a to je dugovanje osigurano upravo prijenosom prava vlasništva u korist tuženika, odnosno fiducijom na predmetnoj nekretnini.

2.2. Tuženik se poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj 74 P-402/16 od 23. listopada 2017. i navodi da je upravo tom presudom utvrđeno da tuženik temeljem izdane garancije od 23. listopada 2000. izdane temeljem Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00 ima pravo potraživanja u sveukupnoj visini koju je imao na dan 25. rujna 2001. Prema tuženiku, postojanje prava tuženika da temeljem predmetnog ugovora ima potraživanje, koje je osigurano fiducijom, nesporno je utvrđeno pravomoćnom sudskom presudom koju je sam tužitelj dostavio u spis. Tuženik nadalje navodi da je tužiteljeva žalba protiv rješenja o ovrsi odbijena odlukom Županijskog suda u Bjelovaru poslovni broj GŽ Ovr-231/2018-2 od 6. lipnja 2019., dok je prijedlog za ukidanje klauzule ovršnosti, odgodu provedbe postupka i određivanje privremene mjere odbijen rješenjem Općinskog suda u Puli poslovni broj Ovr-5169/17-3 od 1. prosinca 2017., potvrđenim rješenjem Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ Ovr-726/2018 od 15. studenoga 2022.

2.3. Tuženik osporava navod da bi po vlastitom nahođenju prezentirao izvadak iz poslovnih knjiga te ističe da je uz prijedlog za izdavanje potvrde ovršnosti

postupio u skladu s ugovorom i dostavio stanje poslovnih knjiga tužitelja na dan 14. lipnja 2017. Napominje da presuda Trgovačkog suda u Zagrebu nije postojala na dan izdavanja predmetnog izvotka, niti je bila pravomoćna u vrijeme pokretanja ovršnih postupaka. Tuženik smatra neosnovanim insinuiranje da je propustio postupiti unutar roka garancije pa zatim mimo presude P-402/16 po vlastitom nahođenju utvrdio potraživanje. Ističe da je upravo Goran Francetić, kao zakonski zastupnik nalogodavca PNEUSTRade d.o.o., tvrdio da ne postoji potraživanje korisnika garancije MICHELIN KOZEP-EUROPA KERESKEDELMi RESZVENYTARSASAG, Budimpešta, te da su sve obveze prema tom društvu podmirene, zbog čega da ne postoji obveza tuženika izvršiti plaćanje temeljem Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00. Tuženik navodi i da je društvo PNEUSTRade d.o.o., zastupano po Goranu Francetiću, sudjelovalo u postupku pred Trgovačkim sudom u Rijeci poslovni broj P-1060/02 u svojstvu umješača na strani protivnika, kao i da su PNEUSTRade d.o.o. i tužitelj zastupani po istoj osobi. Zaključno, tuženik ističe da je ovlašten na temelju ovršne isprave zahtijevati ispražnjenje i predaju nekretnine u posjed, da visina potraživanja za ovu ovrhu nije odlučna niti je navedena u rješenju o ovrsi, te da iz isprava proizlazi postojanje potraživanja, pa predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. Tužitelj je tijekom postupka ustrajao kod tužbe i tužbenog zahtjeva te svih dokaznih prijedloga. U podnesku od 27. studenoga 2023. dodatno je naveo da je pitanje eventualnog potraživanja tuženika prema PNEUSTRade d.o.o., kao nalogodavcu, već elaborirao u tužbi, a s obzirom na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-402/16 kojom je utvrđeno da bi tuženik imao pravo potraživanja samo u visini koju je imao na dan 25. rujna 2001. Tužitelj navodi da je zakonski zastupnik tužitelja, ujedno zakonski zastupnik PNEUSTRade d.o.o., dopisom od 25. rujna 2023. zatražio od tuženika dostavu stanja eventualnih potraživanja prema PNEUSTRade d.o.o. na dan 25. rujna 2001., kako bi fiducijarni dužnik mogao podmiriti eventualna tuženikova potraživanja i izbjeći štetu prijenosom vlasništva nekretnine koja je predmet ovrhe. Tužitelj je pritom isticao da prema izvodu iz poslovnih knjiga PNEUSTRade d.o.o. na dan 25. rujna 2001. nema evidentiranih dugovanja po bankarskoj garanciji broj 2139/00, te da izvod iz poslovnih knjiga tuženika od 14. lipnja 2017. ne može biti kriterij za provođenje ovrhe jer je protivan pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu P-402/16 od 23. listopada 2017.

3.1. Na pripremnom ročištu od 14. prosinca 2023. tužitelj je osobito istaknuo da je za ovu pravnu stvar odlučujuća pravomoćna odluka Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-402/2016 od 23. listopada 2017., koja po njegovu stajalištu veže sud, stranke i treće osobe, te da je mjerodavno stanje na dan 25. rujna 2001., a ne izvod iz poslovnih knjiga tuženika od 14. lipnja 2017. Tužitelj je tvrdio da tuženik nema nikakvih potraživanja prema tužitelju, odnosno da nije dokazao da bi na taj dan imao potraživanje niti koliki bi bio njegov iznos, te je upravo zbog toga u ovršnom postupku upućen na ovu parnicu. Predložio je pribavu spisa Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1060/2002, uvid u ostale odluke i određivanje knjigovodstveno-financijskog vještačenja. Na istom je ročištu dodatno naveo da je odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske preinačena odluka Trgovačkog suda u Rijeci i da je stavljena izvan snage odredba članka 3. Ugovora o izdavanju bankovne garancije broj 2139/00 koja je temelj obračuna potraživanja, zbog čega se obvezao dostaviti predmetne odluke.

3.2. Tužitelj je podneskom od 20. veljače 2024. dostavio presudu Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-173/21-5 od 5. studenoga 2021. i presudu Visokog

trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-508/2022-2 od 23. studenoga 2022., ističući da je tom drugostupanjskom odlukom utvrđena ništetnost odredbe čl. 3. st. 2. Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00, zaključenog između tužitelja kao fiducijarnog dužnika, pravnog prednika tuženika kao banke i nalogodavca PNEUSTRade d.o.o. Zagreb 29. rujna 2000., solemniziranog kod javnog bilježnika Denisa Krajcara u Puli 19. listopada 2000. pod brojem OU-921/2000. Tužitelj je naveo da je o toj okolnosti potrebno voditi računa prilikom knjigovodstveno-financijskog vještačenja na okolnost utvrđivanja visine potraživanja tuženika prema TD PNEUSTRade d.o.o. na dan 25. rujna 2001.

3.3. Na pripremnom ročištu od 8. listopada 2024. tužitelj je ponovno istaknuo da je u postupku nužno utvrditi postoji li uopće ikakvo potraživanje banke, budući da je tuženik propustio postupiti po izdanoj bankarskoj garanciji, a ako potraživanje ne postoji, tada banka ne bi imala pravo tražiti ovrhu nad nekretninom. Predložio je vještačenje na okolnost utvrđenja eventualnog potraživanja tuženika na dan 25. rujna 2001., uz uvid u knjigovodstvenu dokumentaciju tuženika i dokumentaciju društva PNEUSTRade d.o.o., te ispitivanje zakonskih zastupnika stranaka na okolnost sadržaja ugovora i volje stranaka, uz napomenu da je ugovor o izdavanju garancije na strani pravnog prednika tuženika potpisao tadašnji predsjednik uprave Milenko Vidulin.

3.4. Na glavnoj raspravi od 20. ožujka 2025. tužitelj je dodatno tvrdio da u odnosu na tuženika ne egzistira nikakvo potraživanje jer ni tužitelj ni PNEUSTRade d.o.o. nisu bili pozvani od strane tuženika postupiti po Ugovoru o izdavanju garancije broj 2139/00 na dan 25. rujna 2001. Isticao je da se ne radi o jednostavnom matematičkom izračunu i da bi neprovođenjem vještačenja bilo onemogućeno raspravljanje o odlučnoj okolnosti postojanja potraživanja.

4. Tuženik je tijekom postupka ustrajao kod odgovora na tužbu i svih u njemu iznesenih navoda i dokaznih prijedloga. Na pripremnom ročištu od 14. prosinca 2023. osporio je navode iz podneska tužitelja od 27. studenoga 2023., a osobito vjerodostojnost izvatka iz poslovnih knjiga društva PNEUSTRade d.o.o. jer, prema navodu tuženika, isti ne sadrži datum izdavanja, dok je društvo PNEUSTRade d.o.o. brisano iz sudskog registra još 2012. Tuženik je istaknuo da, neovisno o visini potraživanja banke i nastavno na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-402/2016, njegovo pravo temeljem ugovora voditi ovršni postupak radi ispražnjenja i predaje u posjed nekretnine postoji sve dok postoji potraživanje temeljem Ugovora o izdavanju garancije, u bilo kojoj visini.

4.1. Na ročištu od 8. listopada 2024. tuženik je u spis predao odluku Županijskog suda u Zagrebu od 15. studenoga 2022., kojom je odbijena žalba ovdje tužitelja protiv rješenja kojim je odbijen zahtjev za ukidanje potvrde ovršnosti na Ugovoru o izdavanju garancije broj 2139/00, zatim zahtjev za izdavanjem potvrde ovršnosti, presudu Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1060/2002 od 12. lipnja 2008., presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7158/2008 od 12. prosinca 2012., potvrde o izvršenoj isplati u skladu sa sudskom odlukom, izvadak iz poslovnih knjiga i izjavu o dospelosti tražbine. Tuženik je smatrao da u ovoj pravnoj stvari nema potrebe za knjigovodstvenim vještačenjem jer je tužbeni zahtjev usmjeren na proglašenje nedopuštenom ovrhe koja se provodi radi predaje nekretnine u posjed. Pritom je istaknuo da je društvo PNEUSTRade d.o.o., čiji je zakonski zastupnik ista osoba kao i zakonski zastupnik tužitelja, u postupku pred

Trgovačkim sudom u Rijeci poslovni broj P-1060/2002 sudjelovalo kao umještač na strani ovdje tuženika i potvrđivalo ispravnost nepostupanja po garanciji odnosno postupanja tuženika. Tuženik je naveo da je nastavno na pravomoćnu presudu izvršio plaćanje prema društvu Michelin Magyaroszag Kereskedelmi KFT, Budimpešta, te da plaćeni iznos predstavlja potraživanje tuženika prema tužitelju. Istaknuo je i da iz odluke Trgovačkog suda u Zagrebu P-402/2016 proizlazi pravo potraživanja tuženika prema tužitelju, dok eventualna visina može biti razmatrana u drugom postupku ako takav zahtjev bude postavljen. U odnosu na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-508/2022-2 tuženik je naveo da odredba koja je tom presudom utvrđena ništetnom nije primijenjena u obračunu visine potraživanja, jer je banka obračunala zakonsku zateznu kamatu na iznos koji je platila po pravomoćnoj presudi društvu Michelin Magyaroszag Kereskedelmi KFT, a ne kamatu na kamatu.

4.2. Na glavnoj raspravi od 20. ožujka 2025. tuženik je, u vezi s navodima tužitelja, istaknuo da iz pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-402/2016 proizlazi pravo tuženika na potraživanje u visini koja je postojala na dan 25. rujna 2001., kada je tuženik propustio postupiti po garanciji, te da je iz obrazloženja te presude razvidno da se radilo o glavnici u iznosu od 197.617,28 EUR. Tuženik je naveo da je iz iste presude razvidno stajalište prema kojem zbog neosnovanog otklanjanja isplate po garanciji sam snosi eventualne zatezne kamate i troškove, ali da to ne dovodi u pitanje pravo tuženika da od tužitelja odnosno društva PNEUSTRade d.o.o., koje više ne postoji, potražuje iznos plaćene glavnice. Slijedom toga tuženik je smatrao nepotrebnim provođenje financijskog vještačenja u ovom postupku, imajući u vidu postavljeni tužbeni zahtjev i mogućnost tužitelja da visinu potraživanja osporava u eventualnom drugom postupku radi naplate dospjelog duga. Nakon što je sud ipak odredio vještačenje, tuženik je predložio da se vještačenjem utvrdi koliko je točno banka platila na temelju bankarske garancije i koliki bi bili njezini troškovi u svezi postupanja po garanciji da je postupila 25. rujna 2001.

5. Sud je naložio dostavu preslika parničnog predmeta Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. P-1060/2002 te ovršnih predmeta Općinskog suda u Puli Ovr-5574/2017 i Općinskog suda u Pazinu Ovr-3898/2019, te je na glavnoj raspravi održanoj 20. ožujka 2025., cijeneći da za odluku treba stručno znanje financijske struke, rješenjem odredio knjigovodstveno-financijsko vještačenje po vještaku Marinu Rameši.

5.1. Vještačenje je određeno na okolnost ukupnog iznosa koji je banka platila korisniku garancije na temelju bankarske garancije od 23. listopada 2000., izdane na iznos od 4.000.000,00 ATS u korist MICHELIN MAGYAROSZAG KERESKEDELMI KFT, Budimpešta, Mađarska, na zahtjev PNEUSTRade d.o.o., a osigurane Ugovorom o izdavanju garancije broj 2139/00 od 29. rujna 2000., potvrđenim 19. listopada 2000. kod javnog bilježnika Denisa Krajcara u Puli, te na okolnost koliki bi bili troškovi banke u vezi postupanja po garanciji da je postupila po garanciji na dan 25. rujna 2001., vodeći računa o presudi Trgovačkog suda u Zagrebu P-402/2016, presudi Trgovačkog suda u Rijeci P-1060/2002, presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7158/08-3, presudi Trgovačkog suda u Rijeci P-173/2021 i presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-508/2022-2.

6. Nakon dostave nalaza i mišljenja vještaka tužitelj je osporio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Marina Rameše. U podnesku kojim se očitovao na

nalaz i mišljenje od 27. srpnja 2025. istaknuo je da vještak nije postupio sukladno danoj zadaći, da je nalaz nepotpun, neispitiv i neprovjerljiv, te da se svodi na prepisivanje podataka i dokumentacije tuženika bez kontrolnog obračuna ili provjere točnosti podataka. Tužitelj je predložio da se analiza i primjedbe dostave vještaku na očitovanje, što je učinjeno. Nakon očitovanja vještaka od 19. studenoga 2025. tužitelj je i dalje smatrao da nije dužan ništa tuženiku s obzirom na pravomoćnu presudu P-402/2016, odnosno da bez dopune vještačenja činjenično stanje ostaje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Tužitelj je dodatno isticao pitanje oročenog depozita Gorana Francetića od 100.000 DEM odnosno 82.654,06 EUR, kamate na taj depozit, te je tvrdio da, čak i ako bi se pošlo od iznosa glavnice 197.617,28 EUR, nakon umanjjenja za depozit i kamatu na depozit preostaje iznos od 77.726,90 EUR. Na ročištu 14. travnja 2026. ustrajao je kod tužbe, svih navoda i dokaznih prijedloga, predao dodatno očitovanje zakonskog zastupnika tužitelja na nalaz i mišljenje te očitovanje vještaka, predložio da se vještak očituje i na te primjedbe, a nakon ispitivanja vještaka predložio dopunu vještačenja i pribavljanje novih isprava te ustrajao na saslušanju stranaka i svjedoka Milenka Vidulina na okolnost prave volje stranaka pri zaključenju ugovora o izdavanju garancije.

6.1. Nakon provedenog vještačenja tuženik je ostao kod stajališta da nalaz i mišljenje potvrđuju postojanje barem dijela potraživanja, a time i osnovu za predmetnu ovrhu radi predaje nekretnine u posjed. Na ročištu 14. travnja 2026. usprotivio se odgodi ročišta, navodeći da neposredna prisutnost zakonskog zastupnika tužitelja nije neophodna, a nakon ispitivanja vještaka protivio se daljnjem izvođenju dokaza dopunom vještačenja i pribavljanjem novih isprava. Također je naveo da nema daljnjih dokaznih prijedloga i da u ovom postupku nije potrebno provesti dokaz saslušanjem stranaka i svjedoka Milenka Vidulina. Tuženik je zaključno predložio odbijanje tužbenog zahtjeva u cijelosti i zatražio naknadu parničnog troška.

7. Sud je odbio prijedlog tužitelja za odgodu ročišta održanog 14. travnja 2026. iako zakonski zastupnik tužitelja Goran Francetić nije pristupio ročištu, jer je tužitelju bilo omogućeno raspravljanje putem njegova punomoćnika, odvjetnika Borisa Brlijačića, koji je ročištu pristupio, ostao kod tužbe, tužbenog zahtjeva, svih navoda i dokaznih prijedloga, predao dodatno očitovanje zakonskog zastupnika tužitelja na nalaz i mišljenje te očitovanje vještaka, a potom sudjelovao u raspravljanju i u izvođenju dokaza usmenim saslušanjem vještaka. Stoga sud nalazi da izostanak zakonskog zastupnika tužitelja nije predstavljao opravdan razlog za odgodu ročišta u smislu članka 116. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, dalje u tekstu: ZPP), budući da njegova osobna nazočnost nije bila nužna za provedbu već određenog dokaza saslušanjem vještaka niti za izjašnjenje tužitelja o nalazu i mišljenju. Pri tome je sud imao u vidu i načelo ekonomičnosti postupka iz članka 10. ZPP-a, prema kojem su sud, stranke i drugi sudionici dužni nastojati da se postupak provede bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova.

8. Sud je sve izvedene dokaze cijenio pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, sukladno članku 8. ZPP-a.

8.1. Sud nije proveo dokaz saslušanjem stranaka i svjedoka Milenka Vidulina, niti je odredio dopunu vještačenja i pribavljanje novih isprava u pogledu ugovora i kartice depozita. Prema članku 220. stavku 2. ZPP-a sud odlučuje koji će se dokazi

izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica, dok prema članku 8. ZPP-a odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno. U skladu s navedenim odredbama sud nije dužan izvesti svaki predloženi dokaz, nego samo one dokaze koji su potrebni za utvrđenje činjenica odlučnih za odluku o postavljenom tužbenom zahtjevu.

8.2. Prijedlog za saslušanje stranaka i svjedoka Milenka Vidulina bio je predložen na okolnost sadržaja ugovora, volje stranaka i prave volje pri zaključenju Ugovora o izdavanju garancije. Sud je taj dokaz odbio jer sadržaj Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00, datum njegovog sklapanja, stranke ugovora, solemnizacija, ugovoreno sredstvo osiguranja i ovršnost ugovora nisu bili sporni. Odlučno za ovu parnicu nije što su stranke subjektivno imale u vidu pri sklapanju ugovora 2000. godine, ovo i stoga što odredbe ugovora nisu nejasne ili sporne, nego postoji li razlog iz članka 50. stavka 1. točke 10. Ovršnog zakona zbog kojeg bi konkretna ovrha, određena na temelju ovršne isprave, bila nedopuštena. Valjanost ugovora, njegova narav kao instrumenta osiguranja i ništetnost pojedine ugovorne odredbe već su bili predmet pravomoćnih odluka, osobito presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-173/21-5 od 5. studenoga 2021. i presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-508/2022-2 od 23. studenoga 2022. Stoga eventualno svjedočenje o pravoj volji ugovornih strana nije opravdano zakonskim razlozima a niti bi moglo izmijeniti sadržaj odlučnih činjenica za ovaj predmet.

8.3. Sud je odbio i prijedlog tužitelja za dopunu vještačenja u pravcu utvrđivanja otvorenih stavaka na dan 25. rujna 2001. i dodatnog obračuna depozita. Vještak je izvršio zadatak određen rješenjem suda i utvrdio iznose koje je banka platila korisniku garancije te iznose koji proizlaze iz dokumentacije u spisu. Pitanje je li banka u poslovnim knjigama na dan 25. rujna 2001. iskazala otvorenu stavku prema tužitelju nije odlučno samo po sebi, jer iz pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-402/2016 proizlazi pravno ograničenje opsega potraživanja, ali ne i prestanak same osnove potraživanja. Činjenica da banka nije platila korisniku garancije upravo na dan 25. rujna 2001. nije sporna; upravo iz tog razloga su nastali kasniji sporovi i pravomoćne odluke kojima je utvrđena obveza banke prema korisniku garancije i ograničen regres prema fiducijarnom dužniku.

8.4. Pitanje depozita Gorana Francetića također nije odlučno za ovu parnicu. Iznos depozita i moguće kamate na depozit mogu biti relevantni za obračun eventualnog preostalog novčanog potraživanja ili za drugi postupak u kojem bi se neposredno odlučivalo o visini duga, uračunavanju, prijeboju ili restituciji. Međutim, predmet ove parnice nije konačni obračun svih međusobnih novčanih potraživanja, nego dopuštenost ovrhe radi predaje nekretnine u posjed kao sredstva osiguranja. Osim toga, tužitelj je pitanje depozita razvio tek kroz primjedbe na vještačenje, a za egzaktnu provjeru tog obračuna nisu dostavljeni ugovor o depozitu i kartica depozita. I da se prihvati tužiteljev vlastiti alternativni obračun, on sam govori o postojanju eventualnog preostalog iznosa od 77.726,90 EUR, što ne potvrđuje tezu da je tražbina u cijelosti prestala. Stoga dopuna vještačenja o depozitu ne bi bila odlučna za zaključak o dopuštenosti predmetne ovrhe.

8.5. Sud je odbio pribavljanje novih isprava u vezi depozita i dodatnih obračuna jer bi se time dokazni postupak proširio na sporedno pitanje koje ne mijenja odlučni pravni zaključak. U ovoj parnici tužitelj je morao dokazati da je otpala sama

osnova za provedbu ovrhe, odnosno da tuženik više nema nikakvu tražbinu osiguranu predmetnim ugovorom. Dokazi predloženi radi utvrđenja prave volje stranaka, dodatnog obračuna depozita i provjere svih obračunskih stavaka nisu bili prikladni za dokazivanje prestanka cijele osigurane tražbine, nego su se odnosili na eventualni opseg i visinu novčanog potraživanja. Zato ih je sud odbio kao nepotrebne za donošenje odluke.

9. Sud je proveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju te čitanjem nalaz i mišljenja te iskaza vještak Marina Rameše (stranica 1-2287 spisa).

10. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

11. Predmet ove parnice jest zahtjev za proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrši Općinskog suda u Puli-Pola poslovni broj Ovr-5574/17-2 od 17. siječnja 2018., i to ovrhe radi ispražnjenja i predaje u posjed nekretnine k.č.br. 878/4 ZGR., zk. ul. 9831, k.o. Pula. Parnica je pokrenuta po uputi iz zaključka Općinskog suda u Puli-Pola poslovni broj Ovr-5574/2017-56 od 9. siječnja 2023., nakon žalbe nakon proteka roka. Stoga je predmet parnice ograničen na žalbeni razlog iz članka 50. stavka 1. točke 10. Ovršnog zakona (Narodne novine br. 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017, dalje u tekstu: OZ), odnosno na tvrdnju da je ispunjenje tražbine izmijenjeno.

12. Među strankama nije sporno da je tuženik pravni slijednik Istarske banke d.d., da je između pravnog prednika tuženika i PNEUSTRade d.o.o. kao nalogodavca te SO.FIN.AR. - ZAGREB d.o.o. kao fiducijarnog dužnika zaključen i solemniziran Ugovor o izdavanju garancije broj 2139/00, da je radi osiguranja bankine tražbine na tuženika preneseno pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini, da ugovor ima svojstvo ovršne isprave, da je na temelju tog ugovora određena ovrha radi ispražnjenja i predaje nekretnine u posjed, da je banka po pravomoćnoj sudskoj odluci u sporu s korisnikom garancije izvršila isplatu, te da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj 32 PŽ-508/2022-2 od 23. studenoga 2022. utvrđena ništetnost odredbe članka 3. stavka 2. Ugovora o izdavanju garancije kojom je ugovorena kamata na kamatu.

13. Sporno je postoji li i u kojem opsegu osigurana tražbina tuženika prema tužitelju, ima li presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-402/2016 za posljedicu da je otpala sama osnova za predmetnu ovrhu, dovodi li ništetnost klauzule o kamati na kamatu do nedopuštenosti cijele ovrhe, te je li spor o visini kamata, troškova i eventualnom uračunavanju depozita dovoljan razlog da se cijela ovrha proglašeni nedopuštenom.

14. Iz Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00 i pravomoćnih odluka proizlazi da je tužitelj, kao fiducijarni dužnik, s bankom, odnosno Istarskom bankom d.d. kao pravnim prednikom tuženika, i društvom PNEUSTRade d.o.o. Zagreb kao nalogodavcem zaključio Ugovor o izdavanju garancije broj 2139/00 od 29. rujna 2000. za iznos garancije od 4.000.000,00 ATS, s rokom valjanosti do 10. listopada 2001., za plaćanje uvoza robe korisniku MICHELIN MAGYAROSZAG KERESKEDELMİ KFT, Budimpešta, Mađarska. Ugovor je solemniziran 19. listopada 2000. kod javnog bilježnika Denisa Krajcara u Puli pod brojem OU-921/00-1. Radi osiguranja tražbine banke prema nalogodavcu tužitelj je prenio na banku pravo vlasništva na nekretnini

k.č.br. 878/4 ZGR., k.o. Pula. Nastavno sud je utvrdio da je ugovor imao snagu ovršne isprave i da je banka mogla tražiti prisilnu predaju navedene nekretnine u posjed, koju okolnost tužitelj ne spori.

15. Iz rješenja o ovrsi Općinskog suda u Puli-Pola poslovni broj Ovr-5574/17-2 od 17. siječnja 2018. sud je utvrdio da je predmetna ovrha određena radi ispražnjenja i predaje u posjed navedene nekretnine, a ne radi izravne novčane naplate određenog iznosa. Ta okolnost je bitna jer razlozi kojima se osporava pojedina obračunska stavka, kamata ili trošak sami po sebi nisu dostatni za proglašenje nedopuštenom ovrhe čiji je predmet predaja nekretnine u posjed kao realizacija sredstva osiguranja, ako i dalje postoji osigurana tražbina u bilo kojem nepodmirenom dijelu.

16. Iz presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1060/2002 od 12. lipnja 2008., presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7158/08-3 od 12. prosinca 2012. i odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj RevT-234/2013-4 proizlazi da je banka po predmetnoj garanciji bila obvezna isplatiti korisniku garancije iznos od 197.617,28 EUR s pripadajućim kamatama i troškovima, te da je riječ o samostalnoj bankarskoj garanciji na prvi poziv. Iz pravnog shvaćanja tih odluka proizlazi da je za očuvanje prava korisnika garancije bilo dostatno da prije isteka roka valjanosti garancije banci uputi pisani poziv i izjavi da nalogodavac nije ispunio svoju obvezu, pri čemu odnos nalogodavca i korisnika nije odlučan za samu bankinu obvezu prema korisniku garancije.

17. Uvidom u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-402/2016 od 23. listopada 2017. i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7455/2017-4 od 6. svibnja 2020. sud je utvrdio da tuženik ima pravo potraživanja prema tužitelju temeljem predmetne garancije i ugovora, ali samo u sveukupnoj visini koju je imao na dan 25. rujna 2001., kada je propustio postupiti po garanciji. U obrazloženju odluke se navodi, a s kojim zaključkom se slaže i ovaj sud, da banka zbog vlastitog neosnovanog odbijanja isplate po garanciji ne može na fiducijarnog dužnika prevaliti sve kasnije nastale zatezne kamate i troškove koji su posljedica tog nepostupanja.

17.1. S time u svezi, međutim, valjalo bi cijeniti okolnost da je PNEUSTRATE d.o.o., kao nalogodavac iz Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00, sudjelovao u parnici pred Trgovačkim sudom u Rijeci poslovni broj P-1060/2002 kao umješak na strani banke. Ta okolnost nije odlučna zato što bi sama po sebi stvarala tražbinu tuženika prema tužitelju, već zato što pokazuje da su prigovori o nepostojanju prava korisnika garancije na naplatu već bili izneseni u tom postupku. Naime, Goran Francetić, kao zakonski zastupnik PNEUSTRATE d.o.o., ujedno i ovdje tužitelja, je tada tvrdio da korisnik garancije nema pravo na naplatu i da banka nije dužna platiti po garanciji. Unatoč tome, pravomoćno je odlučeno da je banka dužna korisniku garancije platiti iznos po garanciji. Kako, dakle, predmet ovog spora nije utvrđivanje sveobuhvatnog potraživanja tuženika prema tužitelju s naslova plaćanja po bankarskoj garanciji već je odlučno da je banka po pravomoćnoj sudskoj odluci izvršila isplatu korisniku garancije, a na tužitelju je teret dokaza da je banci naknadio iznos glavnice plaćen po toj osnovi ili pak da je osigurana tražbina u cijelosti prestala, što je tužitelj propustio učiniti u ovom postupku.

18. Iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-508/2022-2, kojom je odlučeno o žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. P-173/2021, proizlazi da je ništetna odredba čl. 3. st. 2. Ugovora o izdavanju garancije broj 2139/00 kojom je ugovorena kamata na kamatu. Iz iste odluke sud je utvrdio i da ništetnost te odredbe ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora, jer ugovor može opstati i bez nje. Time je utvrđeno da eventualni obračuni koji bi počivali na anatocizmu ne mogu biti pravno valjana osnova tražbine, ali da to samo po sebi ne znači da je otpala cijela tražbina ili cijeli ugovor.

19. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Marina Rameše sud je utvrdio činjenice koje su odlučne u dijelu u kojem je bilo potrebno stručno financijsko znanje. Vještačenje je bilo određeno rješenjem suda na okolnost ukupnog iznosa koji je banka, ovdje tuženik, platila korisniku garancije na temelju bankarske garancije od 23. listopada 2000. izdane u korist Michelin Magyaroszag Kereskedelmi KFT, Budimpešta, Mađarska, na zahtjev nalogodavca PNEUSTRADÉ d.o.o., Zagreb, a osigurane Ugovorom o izdavanju garancije broj 2139/00 od 29. rujna 2000., potvrđenim 19. listopada 2000. od strane javnog bilježnika Denisa Krajcara iz Pule, te na okolnost troškova banke u vezi postupanja po garanciji, vodeći računa o pravomoćnim odlukama navedenim u rješenju o vještačenju. Vještak je u nalazu izričito naveo da je izračun izradio prema zadatku suda, prvenstveno na temelju podataka i isprava u spisu, dok su dodatno zatraženi i primljeni podaci služili razjašnjavanju dokumentacije u spisu. Stoga sud nalazi da je vještak postupio u granicama danog naloga i na temelju isprava koje su bile predmet dokaznog postupka. Iz nalaza i mišljenja sud je utvrdio da je banka korisniku garancije 26. veljače 2013. isplatila ukupno 425.333,83 EUR, i to 197.617,28 EUR glavnice i 227.716,55 EUR zakonskih zateznih kamata, da je 25. veljače 2013. platila sudske troškove u iznosu od 391.958,80 kn, odnosno 52.021,87 EUR, te da je 1. ožujka 2013. došlo do djelomičnog namirenja razročenjem depozita Gorana Francetića u iznosu od 82.654,06 EUR. Vještak je nadalje naveo da prema presudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-402/2016 iznos koji je banka bila dužna isplatiti po garanciji iznosi 197.617,28 EUR i da je taj iznos u konačnici isplaćen.

19.1. Sud prihvaća nalaz i mišljenje vještaka u navedenom činjeničnom i matematičkom dijelu jer je nalaz jasan, obrazložen, logičan, izrađen u skladu s nalogom suda i utemeljen na ispravama u spisu, osobito na pravomoćnim sudskim odlukama, potvrdi o izvršenoj isplati, izvatku iz poslovnih knjiga i drugoj financijskoj dokumentaciji koja je bila dostavljena u spis. Sud je pritom imao u vidu prigovore tužitelja da nalaz nije provjerljiv, da vještak nije utvrdio otvorene stavke na dan 25. rujna 2001., da nije posebno provjeravao obračun zateznih kamata i troškova te da nije izvršio dodatni obračun depozita. Međutim, vještak se na prigovore tužitelja očitovao pisanim podneskom od 19. studenoga 2025. te usmeno na ročištu 14. travnja 2026., kada je ostao kod pisanog nalaza i mišljenja i kod pisanog očitovanja. Vještak je pojasnio da nije utvrđivao otvorene stavke na dan 25. rujna 2001. niti provjeravao obračun zatezne kamate iz izvatka poslovnih knjiga jer to nije bio zadatak određen rješenjem suda, a da bi eventualni dodatni obračun depozita, uključujući kamate na depozit, mogao izraditi samo uz novi nalog suda i uz dostavu ugovora o depozitu i kartice depozita. Sud takvo očitovanje prihvaća jer je u skladu s granicama određenog vještačenja i s predmetom ove parnice. Prigovori tužitelja ne dovode u pitanje osnovne činjenične zaključke vještaka o tome koji je iznos banka stvarno isplatila korisniku garancije, koji je iznos bio glavnica, koji su iznosi plaćeni na ime kamata i troškova te

koji je iznos djelomično namiren iz depozita. Ti prigovori se, u bitnom, odnose na pravnu dopuštenost prevlađivanja kamata i troškova na tužitelja, na eventualni dodatni obračun depozita i na konačni opseg regresnog potraživanja, a to nisu pitanja koja bi u ovoj parnici bila odlučna za zaključak o dopuštenosti ovrhe radi predaje nekretnine u posjed. Sud stoga nalaz i mišljenje ne prihvaća kao samostalan pravni zaključak o tome da bi tuženik od tužitelja mogao naplatiti sve stavke iskazane u izvratku poslovnih knjiga od 14. lipnja 2017., nego ga prihvaća kao stručnu činjeničnu podlogu za utvrđenje da je banka po garanciji izvršila isplatu, da je iznos glavnice po garanciji iznosio 197.617,28 EUR, da je tek dio namiren depozitom, ali da iz provedenih dokaza ne proizlazi da je osigurana tražbina prestala u cijelosti.

19.2. S time u svezi odlučno je li tuženikova tražbina osigurana Ugovorom o izdavanju garancije broj 2139/00 prestala, odnosno je li ispunjenje tražbine izmijenjeno u mjeri koja bi dovela do prestanka pravne osnove za provedbu ovrhe. Pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-402/2016 od 23. listopada 2017., potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7455/2017-4 od 6. svibnja 2020., utvrđeno je da tuženik ima pravo potraživanja u sveukupnoj visini koju je imao na dan 25. rujna 2001., kada je propustio postupiti po izdanoj bankarskoj garanciji. Međutim, navedeno pravno shvaćanje ne znači da je sud u ovoj parnici dužan ponovno utvrđivati cjelokupni obračun obveze tužitelja prema banci na taj dan kao samostalno odlučno pitanje, niti iz njega proizlazi da tuženik nema nikakvu tražbinu, kako je već ranije istaknuto. Ono znači da se tuženiku ne mogu priznati sve kasnije posljedice njegova nepostupanja po garanciji, osobito u dijelu kamata i troškova koji su posljedica tog nepostupanja, ali ne isključuje postojanje osnovne tražbine banke koja proizlazi iz činjenice da je banka, temeljem pravomoćne sudske odluke, korisniku garancije platila iznos glavnice po garanciji.

19.3. Pri tome je sud imao u vidu da iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da je banka korisniku garancije platila iznos po pravomoćnoj presudi u postupku koji se vodio po zahtjevu korisnika garancije, te da je vještak u nalazu i mišljenju utvrdio da je isplata korisniku garancije izvršena 26. veljače 2013. u ukupnom iznosu od 425.333,83 EUR, od čega se 197.617,28 EUR odnosi na glavicu, a 227.716,55 EUR na zatezne kamate, dok je 1. ožujka 2013. izvršeno djelomično namirenje u iznosu od 82.654,06 EUR. Iz toga proizlazi da se raspravljanje o stanju na dan 25. rujna 2001. ne može promatrati odvojeno od kasnije pravomoćno utvrđene i izvršene isplate po garanciji, jer je upravo ta isplata temelj regresnog odnosno osiguranog potraživanja banke prema nalogodavcu i fiducijarnom dužniku, u granicama dopuštenim pravomoćnim odlukama koje se odnose na isti ugovorni odnos.

19.4. Sud je nadalje ocijenio da tužitelj nije dostavio isprave iz kojih bi proizlazilo da je tuženiku naknadio iznos glavnice koju je banka platila korisniku garancije po pravomoćnoj presudi. Tužitelj se tijekom postupka pozivao na okolnost da PNEUSTRAD d.o.o. na dan 25. rujna 2001. u svojoj knjigovodstvenoj evidenciji nije imao evidentirano dugovanje po bankarskoj garanciji broj 2139/00, kao i na pitanje depozita Gorana Francetića, no takvi navodi i isprave ne dokazuju da je tužitelj kao fiducijarni dužnik podmirio banci iznos glavnice plaćen korisniku garancije. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi upravo suprotno: da je nakon isplate korisniku garancije i djelomičnog namirenja iz depozita ostao nepodmiren dio tražbine. Pitanje depozita sud je stoga cijenio samo u opsegu u kojem je ono relevantno za utvrđenje djelomičnog namirenja, ali ne i kao dokaz prestanka cijele tražbine, jer tužitelj nije dokazao da bi po

toj osnovi ili po nekoj drugoj osnovi tuženiku bila naknađena glavnica plaćena korisniku garancije u cijelosti. Budući da je teret dokazivanja činjenice prestanka ili potpunog namirenja osigurane tražbine bio na tužitelju, a takav dokaz nije dostavljen, sud zaključuje da nije dokazano da je tražbina tuženika prestala niti da je otpala osnova za provedbu predmetne ovrhe radi predaje nekretnine u posjed.

20. Na temelju svega navedenog sud je utvrdio da tuženik prema tužitelju nema pravo na neograničeno potraživanje svih naknadno nastalih kamata i troškova koji su posljedica vlastitog nepostupanja po garanciji, ali da istodobno ima barem postojeću i nepodmirenu tražbinu u dijelu glavnice.

21. Prema članku 50. stavku 1. točki 10. OZ-a, ovršenik može izjaviti žalbu ako je ispunjenje tražbine izmijenjeno, odgođeno, odloženo ili na drugi način onemogućeno. Prema članku 52. stavku 3. OZ-a, ako ovrhovoditelj ospori postojanje razloga zbog kojeg je žalba izjavljena, ovršenik se upućuje u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog tog razloga. Iz tih odredaba i iz zaključka Općinskog suda u Puli-Pola od 9. siječnja 2023. proizlazi da ova parnica nije opća parnica o svim elementima poslovnog odnosa stranaka, nego parnica o dopuštenosti konkretne ovrhe u granicama razloga zbog kojeg je tužitelj upućen na parnicu.

22. Budući da je Ugovor o izdavanju garancije broj 2139/00 sklopljen 29. rujna 2000., solemniziran 19. listopada 2000., a bankarska garancija izdana 23. listopada 2000. s rokom valjanosti do 10. listopada 2001., na pravnu narav ugovora o bankarskoj garanciji i bankarske garancije na prvi poziv primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, dalje u tekstu: ZOO/91). Prema članku 1083. stavak 1. i 2. ZOO/91, bankarskom garancijom banka se obvezuje korisniku garancije da će mu, za slučaj da mu treća osoba ne ispuní obvezu o dospelosti, namiriti obvezu ako budu ispunjeni uvjeti navedeni u garanciji, a garancija mora biti izdana u pisanom obliku. Iz navedene odredbe proizlazi da bankarska garancija predstavlja samostalnu pisanu obvezu banke prema korisniku garancije, nastalu izdavanjem garancije, dok odnos banke s nalogodavcem i fiducijarnim dužnikom predstavlja zaseban unutarnji, odnosno regresni odnos.

23. Kod bankarske garancije koja sadrži klauzulu „bez prigovora“, „na prvi poziv“ ili drugu klauzulu jednakog značenja, primjenjuje se članak 1087. ZOO/91. Takva garancija ima samostalni karakter: banka prema korisniku garancije ne može isticati prigovore koje nalogodavac može isticati prema korisniku iz osnovnog pravnog posla, nego korisniku duguje plaćanje ako je zahtjev podnesen na način i u roku određenom garancijom te ako su ispunjeni uvjeti navedeni u samoj garanciji, osim u granicama prigovora koji proizlaze iz same garancije ili očite zlouporabe prava. Stoga za ocjenu bankine obveze prema korisniku garancije nije odlučan spor iz osnovnog odnosa između korisnika i nalogodavca, već sadržaj garancije, pravodobnost poziva i ispunjenje uvjeta navedenih u garanciji. Na tom pravnom shvaćanju počivaju i pravomoćne odluke donesene u postupku korisnika garancije protiv banke, uključujući presudu Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1060/2002 od 12. lipnja 2008., presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7158/08-3 od 12. prosinca 2012. i presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj RevT-234/2013-4.

24. U pogledu tužiteljevih navoda o ništetnosti ugovora zbog toga što je iznos garancije ugovoren u austrijskim šilinzima, sud primjenjuje članak 395. ZOO/91. Iz te odredbe proizlazi da se, i kada novčana obveza protivno zakonu glasi na plaćanje u stranoj valuti, njezino ispunjenje može zahtijevati u valuti Republike Hrvatske prema odgovarajućem tečaju, pa sama okolnost da je iznos garancije izražen u ATS ne dovodi do ništetnosti cijelog Ugovora o izdavanju garancije. S druge strane, odredba članka 3. stavka 2. Ugovora o izdavanju garancije, kojom je ugovoreno da na dospelu neplaćenu kamatu banka obračunava i naplaćuje kamatu, protivna je zabrani anatocizma iz članka 400. stavka 1. ZOO/91, što je pravomoćno utvrđeno presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj 32 Pž-508/2022-2. Međutim, prema članku 105. ZOO/91 o djelomičnoj ništetnosti, ništetnost pojedine ugovorne odredbe ne povlači ništetnost cijelog ugovora ako ugovor može opstati bez te odredbe, a upravo je to utvrđeno navedenom presudom. Stoga ništetnost odredbe o kamati na kamatu ima posljedice na dopuštenost pojedinih obračunskih stavki, ali ne i na opstanak cijelog ugovora niti na samo postojanje glavne tražbine.

25. Primjenjujući članke 1083. i 1087. ZOO/91, sud ujedno primjenjuje pravno shvaćanje izraženo u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-234/2013-4 i u ranijim odlukama da je predmetna garancija samostalna bankarska garancija na prvi poziv. Kod takve garancije odlučan je odnos banke i korisnika garancije, a ne odnos korisnika i nalogodavca. Budući da je u ranijem parničnom postupku pravomoćno utvrđeno da je banka bila dužna platiti korisniku garancije, ne može se prihvatiti tvrdnja da banka nije imala nikakvu stvarnu obvezu prema korisniku i da stoga nema nikakvu osnovu potraživanja prema tužitelju kao fiducijarnom dužniku. Drugo je pitanje opsega regresnog potraživanja banke prema nalogodavcu i fiducijarnom dužniku, koje se u ovom predmetu cijeni u granicama pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-402/2016 i razloga iz članka 50. stavka 1. točke 10. OZ-a.

26. Sud ujedno cijeni pravno shvaćanje iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-402/2016, potvrđene presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-7455/2017-4, da banka ne može na fiducijarnog dužnika prevaliti sve kasnije posljedice vlastitog nepostupanja po garanciji. To znači da tuženik ne može u ovoj pravnoj stvari uspješno temeljiti dopuštenost ovrhe na svim kasnije nastalim zateznim kamatama i troškovima ako su oni posljedica neosnovanog odbijanja isplate po garanciji. No iz te presude ne proizlazi da je prestala osigurana glavnica, nego da je potraživanje banke ograničeno na iznos koji je imala odnosno trebala imati na dan 25. rujna 2001., kako je već ranije istaknuto.

27. Konačno i sumarno, tužitelj je radi uspjeha u ovoj parnici morao dokazati da je ispunjenje tražbine izmijenjeno u takvom opsegu da je otpala sama osnova za provedbu ovrhe radi predaje nekretnine u posjed, odnosno da tuženik više nema nikakvu tražbinu osiguranu predmetnim ugovorom. To nije dokazao. Iz pravomoćnih odluka i provedenog vještačenja proizlazi da je banka platila korisniku garancije glavni iznos od 197.617,28 EUR. Činjenica da se stranke spore o tome pripadaju li tuženiku zatezne kamate, troškovi ili pojedine stavke iz izvatka poslovnih knjiga ne znači da je prestala svaka tražbina osigurana fiducijarnim prijenosom. Pritom, pitanje depozita ne mijenja taj zaključak. Depozit, njegovo eventualno ukamaćivanje i pravilno uračunavanje mogu utjecati na konačnu visinu novčanog potraživanja, ali iz tih navoda ne proizlazi da je tražbina u cijelosti prestala. Posebno je važno da i alternativni

obračun na koji se tužitelj poziva ne dovodi do nultog stanja, nego do tvrdnje o eventualnom preostalom iznosu od 77.726,90 EUR. Time se ne dokazuje da ne postoji nikakva osigurana tražbina, nego se otvara pitanje njezine visine, a to nije dostatan razlog za proglašenje predmetne ovrhe nedopuštenom u cijelosti. Sud pritom posebno ističe da predmet ove ovrhe nije izravna novčana naplata iznosa iskazanog u izvatku poslovnih knjiga od 14. lipnja 2017., nego predaja nekretnine u posjed na temelju ugovorenog fiducijarnog osiguranja i ovršne isprave. Stoga nije odlučno je li svaki element izvatka poslovnih knjiga pravilan, već je odlučno postoji li uopće osigurana tražbina koja opravdava aktiviranje ugovorenog sredstva osiguranja. Budući da iz pravomoćnih odluka i izvedenih dokaza proizlazi da takva tražbina postoji barem u dijelu glavnice, nema osnove za proglašenje ovrhe nedopuštenom u cijelosti.

28. Slijedom navedenog, sud zaključuje da tužitelj nije dokazao postojanje zakonskog razloga iz članka 50. stavka 1. točke 10. Ovršnog zakona zbog kojeg bi predmetna ovrha bila nedopuštena, pa je tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan, kako je odlučeno u toč. I. izreke presude.

29. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 151., 154. stavku 1. i 155. ZPP-a. Prema članku 151. ZPP-a, parnične troškove čine izdaci učinjeni u tijeku ili u povodu postupka, a oni obuhvaćaju i nagradu za rad odvjetnika te zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, ako je takav zahtjev postavljen. Prema članku 154. stavku 1. ZPP-a, stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Prema članku 155. ZPP-a, sud stranci dosuđuje samo one troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice, a ako je propisana tarifa za nagrade odvjetnika, troškovi se odmjeravaju prema toj tarifi.

29.1. Budući da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, tuženiku pripada pravo na naknadu potrebnih troškova postupka. Sud je pritom ocijenio da su troškovi koje je tuženik zatražio bili potrebni odnosno svrhoviti za vođenje postupka, a oni se odnose na sastavljanje odgovora na tužbu, zastupanja na održanim ročištima te sastavljanje podneska kojim je tuženik postupao po nalogu suda i dostavio preslike ovršnih predmeta.

29.2. Tuženiku je, dakle, priznat trošak sastava odgovora na tužbu od 29. ožujka 2023. u iznosu od 100 bodova, jer je riječ o temeljnom procesnom podnesku kojim se tuženik upustio u raspravljanje, osporio tužbu i tužbeni zahtjev te iznio bitne činjenice, pravne navode i dokazne prijedloge. Tuženiku je nadalje priznat trošak zastupanja na ročištu održanom 25. listopada 2023. u iznosu od 50 bodova, budući da je punomoćnica tuženika pristupila ročištu, ali je ročište odgođeno zbog razloga na strani tužitelja, pa je opravdano priznati trošak u umanjenom iznosu. Za zastupanje na ročištima održanim 14. prosinca 2023., 8. listopada 2024., 20. ožujka 2025. i 14. travnja 2026. tuženiku je priznat trošak od po 100 bodova za svako ročište. Na tim ročištima raspravljalo se o odlučnim pitanjima, iznosili su se navodi stranaka, odlučivalo se o dokaznim prijedlozima, provodio se dokazni postupak, odnosno raspravljalo o nalazu i mišljenju vještaka, pa se radi o potrebnim troškovima zastupanja. Tuženiku je priznat i trošak sastava podneska od 30. listopada 2024. u iznosu od 100 bodova. Tim je podneskom tuženik postupio po raspravnom rješenju suda od 8. listopada 2024. te dostavio preslike predmeta Općinskog suda u Puli poslovni broj Ovr-5574/2017 i Općinskog suda u Pazinu poslovni broj Pu Ovr-3898/2019, odnosno Ovr-5169/2017.

Budući da je sud upravo te isprave odredio kao relevantne za daljnje raspravljanje i dokazni postupak, navedeni podnesak bio je potreban za vođenje parnice. Sveukupno tuženiku je priznato 650 bodova. Primjenom vrijednosti boda od 2,00 EUR prema važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, 650 bodova iznosi 1.300,00 EUR. Na taj iznos obračunat je PDV od 25%, odnosno 325,00 EUR, pa ukupni priznati trošak tuženika iznosi 1.625,00 EUR.

29.3. Slijedom navedenog, tužitelju je naloženo naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 1.625,00 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude pa do isplate, kako je odlučeno u toč. II. izreke presude.

U Pazinu 27. svibnja 2026.

Sutkinja
Andrea Jelenić Pitoski

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:

- Tužitelju po pun.,
- Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-a73ea**

Kontrolni broj: **0b27e-9c20e-5bcc0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ANDREA JELENIĆ PITOSKI, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.